

I. RENDIĆ, *Meditacija*, figura na nadgrobnome spomeniku E. Pristeru na Mirogoju u Zagrebu

renesansni oltar (sada u Muzeju za umjetnost i obrt u Zagrebu), sa skladno uklopljenim dijelom rezbarena krilnoga gotičkog oltara iz XV. st. s kipom Marije i 20 svetačkih likova (evanđelisti, crkveni oci i svete); 1699. crkvi su ga darovali N. Makar i njegova žena A. M. Jurčin.

LIT.: G. Szabo, Kroz Hrvatsko Zagorje, Zagreb 1939, str. 128–129. — A. Horvat, Spomenici novomaroškog kraja s posebnim osvrtom na čuveni remetinečki oltar, Kaj, 1973, 4–5. — D. Baričević, Propovjedaonica u Remetincu djelo pavlinskog kipara, Peristil, 1977, 20. — Z. Horvat, Zvonik bivše samostanske crkve u Remetincu, Vijesti MK, 1978, 3–4. — D. Baričević, Kiparstvo u pavlinskim crkvama u doba baroka, u katalogu: Kultura pavlina u Hrvatskoj 1244–1786, Zagreb 1989. A. Ht.

RENARIĆ, Dragan, slikar i grafičar (Dugo Selo, 14. X. 1872 – Križevci, 3. V. 1944). Kao učitelj u Križevcima puno je crtao, potom pohađao Grafičku školu u Beču (1908/09) i Akademiju u Karlsruheu (1909–11). Bio je lik. pedagog u Vukovaru i Zagrebu; posljednje godine života proveo je u Križevcima. Slikao je motive iz Vukovara, Osijeka, Križevaca, Bosne i Hercegovine i drugih krajeva. Mnogo je radio u akvarelu i bakropisu, koje je oživljavao igrom svjetla, unoseći u pojedine motive idiličnu notu. Samostalno izlagao u Vukovaru, Osijeku i Zagrebu.

LIT.: S. Brlošić, Likovna umjetnost Osijeka na početku XX. stoljeća, Osječki zbornik, 1962, 8. — B. Lončarić, U spomen slikaru Renariću, Vukovarske novine, 29. XI. 1966. — B. Balen, Osijek — inspiracija likovnih umjetnika (katalog), Osijek 1980. O. Šr.

RENDIĆ, Ivan, kipar (Imotski, 27. VIII. 1849 – Split, 29. VI. 1932). Djetinjstvo je proveo u Supetru na Braču, gdje ga je kamenarska tradicija usmjerila prema kiparstvu. Odlazi 1865. na nauk kod tršćanskoga drvorezbara G. Moscotta. Akademiju u Veneciji završava 1871; 1872–76. usavršava se u Firenci kod G. Dupréa, koji svojim realizmom utječe na oblikovanje njegova stila. Član je grupe »Medulić«.

God. 1877–80. živi u Zagrebu, gdje ima atelje; izvodi poprsja na Zrinjčevu (Andrija Medulić, Julije Klovčić, Krsto Frankopan, Nikola Jurišić) i nadgrobne spomenike (Petra Preradovića u Zagrebu, Ivana Perkovca u Samoboru, Matije Antuna Relkovića u Vinkovcima). Poslije potresa 1880. koji mu je uništio atelje, preselio se u Trst. Tu je živio i radio 1881–1921. s kraćim prekidom 1899–1902, kada se opet uzalud

pokušao smjestiti u Zagrebu. U Trstu je uglavnom izvodio naručivana djela za cijelu Hrvatsku.

Osim monumentalnoga *Jubilarnog spomenika Trstu* (poslije uništen), izveo je veći broj javnih spomenika diljem domovine: Andrija Kačić Miošić u Makarskoj (1890) i Zagrebu (1891), *Ljudevit Gaj* u Krapini (1891), *Ivan Gundulić* u Dubrovniku (1893), *August Šenoa* (1893) i *Petar Preradović* (1894) — oba u Zagrebu, *Radoslav Lopašić* u Karlovcu (1901), *Niko Duboković* u Jelsi (1914), *Lovro Monti* u Kninu (1915). Spomenik N. Tommaseu, što ga je projektirao za Šibenik, nije izveden, a također ni poprsja istaknutih ličnosti: *Ivan Dežman* (1873), *Fran Kurelac* (1874), *Matija Mrazović* (1875), *Ivan Buratti* (1879), *Josip de Marchi* (1880), *Jovan Sundečić* (1888), *Andrija Kačić Miošić* i *Ivan Despot* (Zaostrog 1889), *Šime Ljubić* (1895), *Gajo Bulat* (1901). Izvodio je nadgrobne spomenike, od skromnih, gotovo klesarskih, do istaknutih, s portretima pokojnika, alegorijskim likovima i s mozaicima: A. Šenoe, A. Vebera Tkalcjevića, E. Kumičića (svi u Zagrebu), A. Starčevića (Šestine), T. Bradanovića (Vis), C. dall'Asta-Mohovića (Rijeka), G. Bulata (Split, uništen), M. Pavlinovića (Podgora) te mauzoleje J. Gorupa, S. Kopajčića, obitelji Manasteriotti (svi u Rijeci), I. Goića (Trst), obitelji Meštrović (Benkovac), R. Čulića, M. Radnića (oba u Supetru).

Poznati su alegorijski likovi na mnogobrojnim Rendićevim nadgrobnim spomenicima: *Hercegovka plete vijenac* (S. Ivanković, Trst; F. Petrinović, nepostavljeno), *Uspomena* (F. Borelli, Zadar), *Meditacija* (E. Prister, Zagreb; V. Mihaljević, Split, uklonjeno; obitelj Colombis, Trst), *Zaspala Vestalka* (obitelj Mimbelli, Orebići; T. Kosović, Trst; I. Tomašić, Opatija; A. Vukasović, Drniš; M. Glavan, Solin; J. Smokvina, Rijeka), *Vjera* (obitelj Katalinić, Split, uklonjeno; I. Šabec, Trst; D. Ružić, Rijeka–Trsat), *Pietà* (F. Kalister, Trst; M. Franasović, Supetar). Isklesao je i alegorijske likove u Trstu: *Um na zgradi Austrijskoga Lloydja* te *Milosrđe* u zgradi Assicurazioni generali.

Skulpture namijenjene crkvama R. je malo radio, teško se prilagođavajući željama naručilaca, pa čak i svojega mecena J. J. Strossmayera. Za đakovačku je katedralu izveo dva reljefa u lunetama nad bočnim portalima, za župnu crkvu u Milni kipove Sv. Josipa i Sv. Jerolima, za župnu crkvu u Voloskome oltare Sv. Ane u secesijskome stilu i lik Sv. Roka, za župnu crkvu u Omišu dva oltara.

Od većih Rendićevih arhit. projekata ostvaren je reprezentativni zvonik crkve u Ložišćima na Braču (1886–89) u neoromaničkom stilu i vila Jakić u Trstu (1896) u orijentalnome stilu.

Djela mu se odlikuju realističkim pristupom s elementima naturalizma, osobito u obradi detalja. Oko 1900. prihvaća secesijski stil, nastojeći mu dati osobno i nacionalno obilježje primjenom preoblikovanih folklornih motiva. Najbolji je u realističkom portretu i realistički oblikovanim alegorijskim figurama. Od 1921. živio u zavičajnome Supetru, gdje je uzalud nastojao da se osnuje škola za umjetničku klesariju. Oduzimanje narudžbe mauzoleja F. Petrinovića u Supetru (izveo T. Rosandić), djela što ga je smatrao životnim, zadalo mu je težak udarac. — Izlagao je samostalno u Zagrebu (1878) i Trstu (1887. i 1897).

LIT.: A. Tresić-Pavičić, *Novi stil*, Novi list, 28. X. 1904. — B. Lovrić, Ivan Rendić, Narodne novine, 8. VII. 1909. — T. Kumičić, Ivan Rendić, Hrvatsko pravo, 1928, 5178. — Lj. Babić, Ivan Rendić, Obzor, 2. X. 1929. — M. Nehajev, Ivan Rendić u Zagrebu, HR, 1929, str. 615–616. — I. Frangeš, Rendićeva autobiografija, Forum, 1966, 9–10. — D. Keckemet, Ivan Rendić, Supetar 1969. — B. Gagro, Hrvatska skulptura građanskog perioda, u katalogu: Jugoslavenska skulptura 1870–1950, Beograd 1975. — A. Adamec, Ivan Rendić, prvi hrvatski kipar u Zagrebu (prigodom 140. godišnjice rođenja), Zagreb 1994. D. Kt. i R.

ilustracija na str. 146

RENDIĆ-MIOČEVIĆ, Duje, arheolog (Split, 29. VI. 1916 – Zagreb, 30. IV. 1993). Diplomirao na Filozofskome fakultetu u Zagrebu. Od 1941. kustos a od 1949. direktor Arheološkoga muzeja u Splitu; od 1955. do umirovljenja (1983) profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U razdoblju 1966–79. također je i direktor Arheološkoga muzeja u Zagrebu. Glavno mu je znanstveno područje ant. arheologija i epigrafija. Posebno se bavi ilir. onomastikom i numizmatikom te grč. kolonizacijom Jadrana i ranokršč. razdobljem, osobito graditeljstvom jadranskoga područja. Vodio arh. istraživanja u Budvi, Solinu, Murteru, Skoplju i Danilu Gornjem kraj Šibenika. Bio je redoviti član HAZU i vanjski član ANUBiH-a, član Arheološkoga instituta u Beču i Talijanskoga instituta za prethistoriju i protohistoriju u Firenci te dopisni član Njemačkoga arheološkoga instituta u Berlinu.

BIBL.: *Ilirska onomastika na latinskim natpisima Dalmacije*, VjAHD, 1950; *Ilirske predstave Silvana na kulturnim slikama sa područja Dalmata*, GZMBiH, 1955; *Iz antologije epi-*